

[Indenrigsministeren.]

man imidlertid forudså, at der kunne hængå nogen tid, forinden der kunne tages stilling til spørgsmålet om, hvorvidt ejendommene for fremtiden skulle finde sådan anvendelse, blev det yderligere bestemt, at de tidligere ejeres ret til at gøre tilbagekøbsretten gældende, kunne suspenderes indtil 31. marts 1949.

Som det fremgår af bemærkningerne til lovforslaget, må det nu forudses, at der ikke inden den 31. marts 1949 vil kunne træffes endelig afgørelse om, hvilke af de tidligere tyske flyvepladser der skal bruges til offentlige formål, idet dette vil afhænge af, i hvilket omfang de nævnte flyvepladser skal overtages af krigsministeriet efter en ny forsvarsordning. Selv om en ny forsvarsordning måtte være gennemført inden den nævnte dag, behøves der en vis tid til at foretage det fornødne med hensyn til tilbagekøbsrettighedernes eventuelle endelige ophævelse.

Forsåvidt angår de arealer i området omkring Hanstholm havn, der blev erhvervet under krigen til brug for tyske befæstningsanlæg, er der af ministeriet for offentlige arbejder fremsat ønske om, at spørgsmålet om tilbagesalg af visse af de i Hanstholmområdet beliggende ejendomme ikke afgøres, forinden der er truffet beslutning om en byplanordning for Hanstholmområdet, som vil blive aktuel, dersom bygningen af Hanstholm havn skal fuldføres.

Det er derfor i lovforslaget foreslået, at fristen for den midlertidige suspension af tilbagekøbsretten forlænges til den 31. marts 1950.

Til orientering for det høje ting kan jeg tilføje, at de i henhold til loven af 12. juli 1946 nedsatte to afviklingskommissioner har tilendebragt deres arbejde med regulering af sådanne skødeklausejendomme, som falder udenfor grænserne af de eventuelle fremtidige danske militære eller civile flyvepladser ved Beldringe, Vandel, Skrydstrup, Tirstrup og Esbjerg, således som disse grænser er foreløbig fastlagt af de pågældende myndigheder, og at derefter et meget betydeligt antal skødeklausejendomme allerede er gået tilbage i privat eje.

Med disse ord tillader jeg mig at anbefale lovforslaget til en hurtig og velvillig behandling i det høje ting.

Endvidere skal jeg tillade mig for det høje folketing at fremsætte *forslag til lov om forlængelse af gyldigheden af midlertidig lov nr. 307 af 29. juni 1945 om tillæg til indkvarteringslovgivningen.*

Den midlertidige lov var oprindeligt ret

vidtgående, idet det offentlige havde adgang til at rekvirere fast ejendom, „når hensynet til de bestående særlige forhold gør det nødvendigt“. Med denne formulering var det muligt at tilgodese lokale behov hos en lang række offentlige organer, der havde at gøre med de særlige forhold, som dengang bestod.

Loven er gentagne gange blevet forlænget, senest ved lov nr. 546 af 31. december 1947, hvorefter dens gyldighed er forlænget indtil udgangen af december måned 1948. Men allerede ved lov nr. 134 af 27. marts 1947 blev dens omraade stærkt indsnævret, således at den nu kun kan benyttes til at fyldestgøre militære behov samt flygtningeadministrationens behov.

Det foreliggende lovforslag tager sigte på at forlænge loven i den således begrænsede skikkelse endnu 1 år til udgangen af december 1949.

Hvad først angår de militære myndigheders beslaglæggelsesbehov, er forholdet det, at disse myndigheder siden kapitulationen har holdt forskellige militære anlæg, som er opført af tyskerne, beslaglagt. Det drejer sig navnlig om befæstningsanlæg, radarstationer og depoter, som repræsenterer en ikke helt ringe økonomisk værdi, og som det er af betydning at kunne holde beslaglagt, indtil der er truffet endelig afgørelse om Danmarks fremtidige forsvar og forsvarsforpligtelser, til hvilken tid man vil vide, om de pågældende anlæg skal bevares eller kan sløfes.

Hvad dernæst angår flygtningeadministrationen, er forholdet jo det, at man forventer, at den altovervejende del af flygtningene vil forlade landet indenfor en overskuelig fremtid. Så længe udbringelsen imidlertid ikke er tilendebragt, og flygtningeadministrationen derefter er afviklet, må der imidlertid stadig påregnes at ville være brug for loven.

Jeg kan oplyse, at der i de sidste par år ikke har været foretaget nye beslaglæggelser, hverken til brug for militæret eller til flygtningeadministrationen; loven har altså kun været brugt til at opretholde nogle ældre beslaglæggelser. Når loven alligevel ikke foreslås indskrænket til fremtidig kun at gælde opretholdelsen af bestående beslaglæggelser, men foreslås forlænget i uændret skikkelse, er grunden den, at man ikke kan overse det fremtidige beslaglæggelsesbehov og derfor næppe bør afskære sig fra i påkommende tilfælde at kunne benytte loven. Det er dog fremdeles hensigten, såvidt det overhovedet er muligt, at afholde sig fra nye beslaglæggelser. Sådanne er,